

Arrest

nr. 317 381 van 27 november 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2024 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 18 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 22 juli 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 februari 2024 dient de verzoekende partij samen met haar minderjarige kinderen een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 18 juni 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden:

- eerste bestreden beslissing (ten aanzien van verzoekende partij):

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14/02/2024 werd ingediend door:

Naam: Z. (..)

Voornaam: B. G. (..)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (..)/1977

Geboorteplaats: Paramaribo, Suriname

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs attest niet ten laste OCMW van de referentiepersoon. Enkel van mevrouw zelf (en haar kinderen) werd dit document overgemaakt."

- tweede bestreden beslissing (ten aanzien van het kind B. M. M. (..)):

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14/02/2024 werd ingediend door:

Naam: M. (..)

Voornaam: B. M. (..)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (..)/2009

Geboorteplaats: Paramaribo, Suriname

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk het bewijs recht van bewaring of toestemming andere ouder. Er werd een document aangeleverd, maar dit werd niet gelegaliseerd. Op basis van de doorgestuurde (onvolledige) scan van het paspoort van de vader kan evenmin de handtekening geverifieerd worden."

- derde bestreden beslissing (ten aanzien van het kind J. J. M. (..)):

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14/02/2024 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornaam: J. J. (..)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (..)/2015

Geboorteplaats: Paramaribo, Suriname

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk het bewijs recht van bewaring of toestemming andere ouder. Er werd een document aangeleverd, maar dit werd niet gelegaliseerd. Op basis van de doorgestuurde (onvolledige) scan van het paspoort van de vader kan evenmin de handtekening geverifieerd worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1911 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids- en materieel motiveringsbeginsel; en van het Unierecht.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu zijn de bestreden beslissingen op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een

behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissingen zijn bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Zoals gezegd, betreft het in casu een aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, daar verzoekers ten laste zijn van de referentiepersoon.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoekers hun aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

6.

Wat het ‘ten laste’ zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende:

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

"[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia")." (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu hebben verzoekers, aan de hand van de bewijzen die hieronder zullen worden besproken, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel worden gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kunnen voorzien en aldus onvoldoende vermogend zijn in het land van herkomst.

7.

Verder heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat betreft het 'ten laste' zijn benadrukt dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. De vereiste van het 'ten laste zijn' houdt in dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag (RvV 25 november 2020, nr. 244 772, dat naar analogie kan toegepast worden op huidige casus).

8.

Wat de bewijsstukken in deze betreffen, legden verzoekers de hierna volgende stukken neer. (Deze maken deel uit van het administratief dossier van verwerende partij.)

Er werden in totaal 25 geldverzendingen overgemaakt. (STUK 8)

Het betreffen stuk voor stuk verzendingen die dateren van de periode onmiddellijk voorafgaand aan het verlaten van Suriname, en dus 'in het land van herkomst'. In een periode van 2 jaar daarvoor werd er op consequente wijze mandelijks overgemaakt aan de verzoekers door de referentiepersoon.

Verwerende partij kan deze materiële steun niet afdoen als 'welwillendheid' en 'giften vanwege familie'.

In dit opzicht wensen verzoekers nogmaals te wijzen op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]"

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige frequentie-, tijds- en/of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307):

"Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdspanne (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds "ten laste" diende te zijn van de referentiepersoon. De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de

verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoorden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd.”

Feit is dat er in een periode van 2 jaar voorafgaand aan het verlaten van het herkomstland, op consequente wijze materiële steun werd geboden vanwege de referentiepersoon aan verzoekers. Het valt daarbij dus op dat deze steun consequent werd overgemaakt, hetgeen dus gezien kan worden als een vaste vorm van inkomen dat verzoekers kregen om in hun maandelijks levensonderhoud te voorzien.

Gelet op het gegeven dat verzoekers onvoldoende inkomsten hadden in Suriname (zie infra) en dus niet konden rondkomen, diende de materiële steun vanwege de referentiepersoon wel degelijk om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien. Er is in deze zin duidelijk sprake van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

9.

Verzoekers hebben daarnaast ook op afdoende wijze aangetoond dat zij in Suriname onvoldoende inkomsten en middelen hebben. Zo legden zij de hierna volgende stukken voor. (Ook deze stukken maken deel uit van het administratief dossier van verwerende partij.)

- Inkomsten- en uitgavenoverzicht (overzicht van schulden en kosten – zoals, huur, levensmiddelen, energiekosten... - die te zwaar opwegen tegen de inkomsten van een 1-oudergezin met 2 kinderen);
- Attest uit het Surinaamse Kadaster GLIS met apostille waaruit blijkt dat verzoekers nooit onroerende goederen hebben gehad aldaar.

Deze stukken worden amper tot zelfs helemaal niet besproken door verwerende partij.

10.

Tot slot hebben verzoekers ook aangetoond dat de referentiepersoon in de mogelijkheid is om verzoekers ten laste te nemen.

Bovendien doet de referentiepersoon dit al geruime tijd, zonder enig probleem.

De volgende stukken werden hiertoe voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst en loonfiches referentiepersoon;
- Bewijs ziektekostenverzekering in België;
- Attest OCMW ‘geen steun’. (STUK 11 + 7)

Verwerende partij wijst de aanvraag af o.b.v. het niet hebben ingediend van het attest van het OCMW, alhoewel dit document zwart op wit is ingediend.

Bovendien houdt het geen steek een attest OCMW te vragen van de referentiepersoon aangezien hij een arbeidscontract en loonbrieven heeft voorgelegd. Bovendien is dit document niet wettelijk vereist door de artikelen 40 e.v. Vw, noch door de artikelen 52 Vreemdleingen-KB e.v.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen met schending van de zorgvuldigheidsplicht en mist feitelijke grondslag.

11.

De aanvraag van verzoekers dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is.

De bepaling uit artikel 47 Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. I-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing kunnen verzoekers de referentiepersoon niet komen vervoegen, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoekers. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknót.

12.

De bestreden beslissing schendt dus het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

Naast de vereiste dat verzoekers de financiële afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon moeten bewijzen, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3 Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen in artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet: "die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen". De Belgische interne bepalingen moeten worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie (feitelijke partner of een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie) zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 1°, en 47/3 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden. De in artikel 47/3 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623).

In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef.

In casu is heeft de referentiepersoon zich samen met verzoekers gevestigd in België.

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat hij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoekers - niet kan laten vergezellen door verzoekers in België.

13.

Wat betreft de aanvraag van de kinderen wordt er nog bijkomend gesteld dat het recht van bewaring niet voorzien is van een legalisatie.

Het recht van bewaring hoefde echter niet gelegaliseerd te worden, er is daar immers geen wettelijke basis voor. Het betreft een onderhandse akte en het paspoort van de vader van de kinderen was toegevoegd. (STUKKEN 14-15)

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekende partij een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, maar laat zij na in haar verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissingen geschonden acht.

Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met

name artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het Vreemdelingenbesluit). Verder wordt feitelijk gemotiveerd waarom verzoekende partij en haar kinderen niet hebben aangetoond te voldoen aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van verblijfsrecht in de hoedanigheid van (ander) familielid van de referentiepersoon.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepaling waarop de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zijn gesteund met de concrete feitelijke argumentering in de beslissingen geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.7. De door verzoekende partij aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel moeten worden onderzocht in het raam van de *in casu* toepasselijke regelgeving.

Blijkens de aan de Raad voorgelegde gegevens heeft de verzoekende partij samen met haar minderjarige kinderen M.B.M. ° 2009 en M.J.J. ° 2015 op 14 februari 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend. Wat betreft verzoekende partij is dit als moeder - en dus als ascendent - van W.S.M. van Nederlandse nationaliteit, dit op grond van artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de kinderen is dit als halfbroer en -zus - en dus als *ander* familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin - van voornoemde W.S.M., dit op grond van artikel 74/1 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt betreft het *in casu* geenszins allemaal aanvragen in toepassing van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet. Daarenboven – zoals de verwerende partij ook terecht opmerkt in de nota met opmerkingen – gaat het betoog van verzoekende partij waar zij voorhoudt dat zij wel degelijk de afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon heeft aangetoond volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissingen. Zo werden de aanvragen geweigerd omdat verzoekende partij geen attest van het ocmw met betrekking tot de referentiepersoon heeft voorgelegd alsook omdat het document dat als bewijs van het recht van bewaring of toestemming van de andere ouder moet dienen niet gelegaliseerd werd en dat op basis van de doorgestuurde (onvolledige) scan van het paspoort van de vader evenmin de handtekening kan worden geverifieerd. In de bestreden beslissingen wordt aldus geen beoordeling gemaakt over de voorgelegde stukken met betrekking tot de afhankelijkheidsrelatie. Verzoekende partij kan dergelijke beoordeling ook geenszins verwachten *in casu*.

De Raad wijst erop dat artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit immers als volgt luidt:

“§1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

[...]

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

*§3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.
[...]" "*

Artikel 52, § 3, van het Vreemdelingenbesluit (waarnaar in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk wordt verwezen) bepaalt aldus dat het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dient te weigeren indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt. Wanneer bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats in België een aanvraag wordt ingediend (*quod in casu*), dan kan (moet) deze aanvraag inderdaad door het gemeentebestuur worden geweigerd indien de betrokkene nalaat om tijdig de documenten over te maken waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat is voldaan aan de voorwaarden om het recht op verblijf als familielid erkend te zien. Hetzelfde geldt voor wat betreft het *ander* familielid van een Unieburger (zie immers ook RvS nr. 260 849 van 30 september 2024: *"Overeenkomstig artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet "zijn de bepalingen van hoofdstuk I [van titel II] over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1" van de wet, evenwel onverminderd de bepalingen van hoofdstuk Ibis."* alsook artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit: *"Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag."*).

2.7.1. Uit de bijlage 19ter van 14 februari 2024 inzake de verzoekende partij blijkt dat haar gevraagd werd om binnen de drie maanden en ten laatste op 14 mei 2024 ondermeer een *"attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon"* voor te leggen.

De Raad wijst erop dat *"de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult"* in artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit betrekking hebben op het bewijs dat verzoekende partij afhankelijk is van de referentiepersoon en dat de referentiepersoon conform artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hijzelf en zijn familieleden ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat verwerende partij, door te stellen dat verzoekende partij een attest van het OCMW moet voorleggen waaruit blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste is van het OCMW, stukken heeft opgevraagd die niet vereist zijn volgens voormelde regelgeving. Er dient immers te worden opgemerkt dat voormeld stuk valt onder wat voorzien is in artikel 50, § 2, 6°, b) van het Vreemdelingenbesluit, namelijk dat dat de aanvrager *"elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult"* binnen de drie maanden dient aan te brengen. De Raad wijst er verder op dat het niet kennelijk onredelijk is indien de burgemeester van de stad Antwerpen de bewijsstukken die kunnen voorgelegd worden om de wettelijke voorwaarde dat de referentiepersoon zelf niet ten laste is van het sociale zekerheidsstelsel aan te tonen poogt te verduidelijken en preciseert dat verzoekende partij naliet het bewijs aan te brengen dat de referentiepersoon niet ten laste is van het OCMW. De burgemeester van de stad Antwerpen geeft aldus slechts een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. Het argument dat ondermeer loonbrieven werden voorgelegd van de referentiepersoon en dat het opvragen van een attest van het OCMW aldus geen steek zou houden, doet geen afbreuk aan voorgaande. Daargelaten de vraag of de redenering van verzoekende partij klopt nu het niet is uitgesloten dat een persoon die werkt desalniettemin ten laste komt van het OCMW omdat zijn inkomsten uit arbeid te laag zijn, herhaalt de Raad dat overeenkomstig artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit het gemeentebestuur de aanvraag weigert indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt.

Verzoekende partij betoogt voorts dat zij het gevraagde attest van het OCMW wel degelijk heeft ingediend doch zij kan hierin niet gevolgd worden. Uit het stuk 7 dat verzoekende partij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd blijkt immers het volgende:

"Bericht : Automatische ontvangstbevestiging van je aanvraag om documenten verblijfsaanvraag te bezorgen

(..)(..);

Van : no-reply@stad.antwerpen.be;

Aan :

CC :

Datum : 11/05/2024 9:00 Urgentie:

Dossier : RA xxxx Z. B. G. (..) & M. B. (..) & M. J. (..) / ART.40BIS-ART.47 VIA W. S.(..)

Leesbevestiging: Ontvangstbevestiging:

(..)

Welk type document wil je toevoegen?

attesten ten laste van ref persoon + ziekteverzekering +

attest ocmw + recht van bewaring kinderen

Voeg toe: een scan, digitaal document of foto van een ander type document.

Beëindiging tewerkstelling wegens faling.PDF

Bewijzen geldverzendingen.pdf

CA attest geen fin steun Z. M. (..).pdf

GLIS + apostille.PDF

Huurcontract Suirname en kwitanties betalingen

huurgelden_compressed.pdf

Loon opgave Z. (..)B 2021.pdf.PDF

Loon opgave Z. (..) B 2022.doc.pdf.PDF

Loon opgave Z. (..) B 2023.pdf.PDF

Paspoort papa kinderen.JPEG

Recht van bewaring.JPEG

(..)

Welk type document wil je toevoegen?

attesten onvermogen en R van bewaring + ocmw

Voeg toe: een scan, digitaal document of foto van een ander type document.

2023_001905_11144240_0010.pdf.PDF

2023_001905_11144240_0011.pdf.PDF

2023_001905_11144240_0012.pdf.PDF

2023_001905_11144240_0012-2.pdf.PDF

2024_001905_11144240_0001.pdf.PDF

attesten mutualiteit.PDF

Beëindiging tewerkstelling wegens faling.PDF

Bewijzen geldverzendingen.pdf

CA attest geen fin steun Z. M. (..).pdf

GLIS + apostille.PDF

Huurcontract Suirname en kwitanties betalingen

huurgelden_compressed.pdf

Loon opgave Z. (..) B 2021.pdf.PDF

Loon opgave Z. (..) B 2022.doc.pdf.PDF

Loon opgave Z. (..) B 2023.pdf.PDF

Paspoort papa kinderen.JPEG

PHOTO-2024-02-14-09-22-20.jpg.JPG

PHOTO-2024-02-14-09-22-32.jpg.JPG

(..)

Welk type document wil je toevoegen?

attesten ten laste ocmw recht van bewaring

Voeg toe: een scan, digitaal document of foto van een ander type document.

2023_001905_11144240_0010.pdf.PDF

2023_001905_11144240_0011.pdf.PDF

2023_001905_11144240_0012.pdf.PDF

2023_001905_11144240_0012-2.pdf.PDF

2024_001905_11144240_0001.pdf.PDF

attesten mutualiteit.PDF

Beëindiging tewerkstelling wegens faling.PDF

Bewijzen geldverzendingen.pdf

CA attest geen fin steun Z. M. (..).pdf

GLIS + apostille.PDF

Huurcontract Suirname en kwitanties betalingen

huurgelden_compressed.pdf

Loon opgave Z. (..) B 2021.pdf.PDF

Loon opgave Z. (..) B 2022.doc.pdf.PDF

Loon opgave Z. (..) B 2023.pdf.PDF

Paspoort papa kinderen.JPEG

PHOTO-2024-02-14-09-22-20.jpg.JPG

PHOTO-2024-02-14-09-22-32.jpg.JPG

Recht van bewaring.JPEG

Werkgeversverklaring – S. W. (..) (1).pdf.PDF

Zorgverzekering.PDF
(..)” (eigen onderlijning + vet)

Zoals duidelijk blijkt uit voormeld stuk alsook uit de gegevens van het administratief dossier heeft verzoekende partij op 11 mei 2024 – zoals de verwerende partij ook motiveert in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekende partij – enkel van zichzelf en de kinderen het attest van Clusteradministratie sociale centra, Antwerpen van 11 april 2024 (stuk 11 gevoegd aan het verzoekschrift) voorgelegd dat stelt:

“Verklaring geen financiële hulp

Geachte heer/mevrouw

Op 11/04/2024 meldde G. (..) zich aan bij de Clusteradministratie sociale centra voor Z. B. (..) (verzoekende partij) met rijksregisternummer xxxxxxxxxx, M. B. (..) (kind 1) met RRnr xxxxxxxxxx en M. J. (..) (kind 2) met RRnr. xxxxxxxxxx. U deed dat op aanvraag van uw dienst.

Met deze brief verklaren we dat

Z. B. (..)

M. B. (..)

M. J. (..)

tot nu geen financiële hulp aanvragen/ontvangen bij OCMW Antwerpen.

(..)”

Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij nog een attest van Clusteradministratie sociale centra, Antwerpen (stuk 33) waarin gesteld wordt dat de referentiepersoon geen financiële steun geniet of aanvraag doch dit stuk werd opgemaakt op 20 juni 2024 – en aldus na het treffen van de eerste bestreden beslissing – hetgeen des te meer de bevestiging inhoudt van hetgeen hiervoor gesteld, met name dat verzoekende partij enkel van zichzelf en de kinderen dergelijk attest heeft voorgelegd en niet van de referentiepersoon.

Verzoekende partij slaagt er aldus niet in afbreuk te doen aan de motivering in de eerste bestreden beslissing dat zij nagelaten heeft binnen de voorziene termijn het bewijs voor te leggen dat de referentiepersoon niet ten laste is van het OCMW. Verzoekende partij toont gelet op voorgaande bespreking de onwettigheid noch de kennelijke onredelijkheid aan van de eerste bestreden beslissing. Het staat verzoekende partij steeds vrij een nieuwe aanvraag in te dienen.

2.7.2. Verzoekende partij, die er verder aan voorbij gaat dat het vrij verkeer van de Unieburger onderhevig is aan het vervullen van voorwaarden neergelegd in verordeningen en richtlijnen, zoals *in casu* de richtlijn 2004/38/EG, die onder meer werd omgezet in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en zij als derdelands-familieid, ascendent van een Unieburger aldus slechts een verblijfsrecht kan genieten voor zover zij – onder meer – het bewijs aanlevert dat de referentiepersoon zelf niet ten laste is van het sociale zekerheidsstelsel (cfr. bespreking *supra*) toont met haar betoog ook geen schending aan van het “*Unierecht*”.

2.7.3. Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending aan van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen met betrekking tot de eerste bestreden beslissing. Het enig middel is dan ook – wat betreft de eerste bestreden beslissing – voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.7.4. Met betrekking tot de weigeringsbeslissingen ten aanzien van de kinderen heeft de verwerende partij vastgesteld dat het gevraagde bewijs van het recht van bewaring of toestemming van de andere ouder niet werd voorgelegd. Het document dat werd aangeleverd is niet gelegaliseerd en op grond van de doorgestuurde (onvolledige) scan van het paspoort van de vader kan evenmin de handtekening geverifieerd worden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij betwist dat het voorgelegde document dient gelegaliseerd te worden en betoogt verder dat het paspoort van de vader werd voorgelegd.

In casu blijkt uit de bijlage 19ter van 14 februari 2024 met betrekking tot de kinderen het volgende:

“De bloed- of aanverwantschap met de burger van de Unie werd bewezen door middel van de geboorteakte.

(x) Hij/zij heeft daarenboven de volgende documenten overgelegd: Geboorteakte, indien nodig met legalisatie/apostille en vertaling, Geboorteakte broer, indien nodig met legalisatie/apostille en vertaling

(x) Hij/zij wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 14/05/2024 de volgende documenten over te leggen:

-Recht van bewaring/toestemming andere ouder

-Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon

-Bewijs ten laste te zijn van EU’er in land van herkomst OF er deel te hebben van uitgemaakt v/h gezin

-Bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familieleden”

Ook in de brief van de stad Antwerpen naar aanleiding van de aanvraag wordt het volgende gesteld met betrekking tot de kinderen:

"(..)

Wat brengt u mee?

(..)

M.B.M. (..)

-Geboorteakte, indien nodig met legalisatie/apostille en vertaling

-Geboorteakte broer, indien nodig met legalisatie/apostille en vertaling

-Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon

-Bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familieleden

-Recht van bewaring/toestemming afwezige ouder

-Bewijs ten laste van de EU'er in het land van herkomst OF er deel te hebben uitgemaakt v/h gezin

M.J.J. (..)

-Geboorteakte, indien nodig met legalisatie/apostille en vertaling

-Geboorteakte broer, indien nodig met legalisatie/apostille en vertaling

-Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon

-Bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familieleden

-Recht van bewaring/toestemming afwezige ouder

-Bewijs ten laste van de EU'er in het land van herkomst OF er deel te hebben uitgemaakt v/h gezin"

Met betrekking tot het gevraagde document *"Recht van bewaring/toestemming andere ouder"* werd volgend stuk voorgelegd:

"VERKLARING MET BETREKKING TOT HET RECHT VAN BEWARING

Middels voorliggend schrijven wenst te verklaren:

-Dhr. M.J. (..), geboren op (..) 1977 te Marowijne (Suriname), van Surinaamse nationaliteit en wonende te Frans-Guyana, met Surinaams paspoortnummer Rxxxxxxx;

Zijnde de vader van de minderjarige kinderen:

-M.B.M. (..), geboren op (..) 2009 te Paramaribo, van Surinaamse nationaliteit, met Surinaams paspoortnummer Rxxxxxxx;

-M.J.J. (..), geboren op (..) 2015 te Paramaribo, van Surinaamse nationaliteit, met Surinaams paspoortnummer Rxxxxxxx;

Dat hij toestemming geeft dat het recht van bewaring over de genoemde gemeenschappelijke minderjarige kinderen integraal toekomt aan de moeder;

-Mevr. Z.B.G. (..), geboren op (..) 1977 te Paramaribo, van Surinaamse nationaliteit, met Surinaams paspoortnummer Rxxxxxxx;

En dat de genoemde minderjarige kinderen bij de moeder officieel mogen verblijven; dat de moeder alle beslissingen met betrekking tot het ouderlijk gezag kan nemen en dat er in hoofde van de kinderen een aanvraag tot gezinshereniging kan gebeuren in functie van de volgende referentiepersoon, zijnde de zoon van mevr. Z. (..):

-Dhr. W.S.M., geboren op (..) 1992 te Paramaribo, van Nederlandse nationaliteit, met Nederlands paspoortnummer Nxxxxxxx.

Datum 27-11-2023 (handgeschreven)

Handtekening vader:

(handgeschreven handtekening + handgeschreven datum)"

Verder heeft verzoekende partij een scan van een deel van het paspoort van M.J. (..), geboren op (..) 1977 voorgelegd.

De Raad stelt vast dat zowel op het document *"VERKLARING MET BETREKKING TOT HET RECHT VAN BEWARING"* als op de voorgelegde scan van het paspoort een handgeschreven handtekening staat.

2.7.5. De Raad kan de verwerende partij in haar verweer volgen dat het belang van de voorwaarde vervat in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet dat de andere ouder die mede het recht van bewaring over de minderjarige heeft zijn toestemming geeft, erin bestaat te verzekeren dat het kind niet zonder medeweten/toestemming van de andere ouder in België kan verblijven en derhalve te voorkomen dat kinderen onrechtmatig van één van hun ouders worden gescheiden, zodat, teneinde aan deze doelstelling te voldoen, aan de hand van de voorgelegde toestemmingsverklaring met zekerheid moet kunnen worden

afgeleid dat de betreffende ouder zijn toestemming heeft gegeven. Evenwel dient, samen met de vaststelling dat de verwerende partij niet betwist dat het recht van bewaring of de toestemming van de andere ouder *in casu* via een onderhandse verklaring kan gegeven worden en uit de bijlage 19*ter* evenmin blijkt dat een legalisatie van het document inzake het recht van bewaring/toestemming andere ouder gevraagd werd, en dit nog daargelaten de vraag op welke wijze de legalisatie van het *in casu* voorgelegde onderhandse document dan wel moet of kan geschieden, vastgesteld dat waar de verwerende partij verder motiveert dat “Op basis van de doorgestuurde (onvolledige) scan van het paspoort van de vader (..) evenmin de handtekening geverifieerd (kan) worden” zij met de gegeven motivering er tevens aan voorbij gaat dat de voorgelegde scan van het paspoort wel degelijk een handtekening bevat en aldus niet blijkt waarom de handtekening van de vader *evenmin* geverifieerd kan worden wanneer beide stukken naast elkaar gelegd worden.

2.7.6. Gelet op voorgaande heeft de verzoekende partij wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing (bijlage 20 ten aanzien van de minderjarige kinderen) een schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond. Deze vaststelling volstaat om over te gaan tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste verzoekende partij, zijnde de moeder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juni 2024 inzake de minderjarige kinderen, zijnde B. M. M. en J. J. M., worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp inzake de minderjarige kinderen, zijnde B. M. M. en J. J. M..

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring inzake verzoekende partij Z. B. G., zijnde de moeder worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij Z. B. G., zijnde de moeder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER